

Olematon hymy

Tahdon yhden hymyn nähdä vain.
Siitä piston julman sain.
Vaan sitä edes kaivata en saa?
Tahdon kantaa päätä haurasta.
Antaa kaiken omasta.
Siis täytyykö nyt sekin unohtaa?

Taas kun suku yhteen kokoontuu,
näen sen: se haurastuu.
Ei siitä mainita voi uskaltaa.
Jos on kuollut polku eteenpäin,
miksi vaivan, jonka näin,
taas annan uurteitani korostaa?

En kaipaa joulua,
ilman tuota haurasta
elämää.
Sen kyllä suojaisin.
En sinne halua,
missä tästä juhlasta
sivuun jää
se suojanarvoisin.

Jotakin kai väärin itse teen.
Sitä mietin edelleen,
se mitä on, kun kysyä en saa.
Tahdon raivata tien tulevan,
olla tuki kasvavan.
Se toive vain nyt täytyy vaihtaa.

Ja kun se toive liian suuri jälleen kielletään,
vain rukouksen pienen jouluillan hämärään
hiljaa kuiskaan ilman, että uskaltaisin odottaa
vastausta suurempaa,
mutta jossain luoja kuulee.
Ihmissydämissä tuulee,
mutta Herran sydän ilmaa lämmittävää puhalttaa.
Eikä tietää minun tarvitse, se minne kuljettaa.

En kaipaa joulua,
ilman tuota haurasta
elämää.
Sen kyllä suojaisin.
En sinne halua,
missä tästä juhlasta
sivuun jää
se suojanarvoisin.

Niin hiljaa rukoilen.
Luoja yksin kuulee sen.
Mitä jää?
Jää toivo, kipukin.
Tie, jolla harhailen,
tie on toivon ikuisen.
Ymmärtää
sen uuvutettukin.